

Козакові

Грабовський Павло Арсенович

Не хились додолу, зраджений козаче,
Про лиху пригоду навіки забудь,
Найлютішу муку серце переплаче...
Кинь свій жаль нікчемний, без вагання збудь!

Хай росте здорова, хай цвіте дівчина;
Маєш собі щастя іншого знайти:
Ти — не самотній, ти не сиротина, —
Єсть у тебе вірні соколи-брати...

Єсть у тебе думки, людові прихильні;
То кохай їх щиро, поміж гурт неси...
Всюди роздаються стони надмогильні:
Власною нудьгою пекла додаси.

Причинись до праці, де, служивши ближнім
За своє кохання чоловік не дба;
Глянь лиш, як слабого знищено спроміжним.
Там твоя турбота, та твоя журба!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hrabovskyi_pavlo_arsenovych/kozakovi